

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2262/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Петровић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, Регионални центар граничне полиције Пријепоље, станица граничне полиције Сјеница, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Ужицу, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3359/18 од 04.12.2018. године, у седници већа одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3359/18 од 04.12.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3359/18 од 04.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П1 17/18 од 20.08.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да у његову корист уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Фонду ПИО на основу исплаћених разлика зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у време државних и верских празника и то по стопи која буде важила на дан уплате за тражени период на месечне основице у износима наведеним у том ставу изреке који су тужиоцу досуђени пресудом Основног суда у Сјеници П1 648/12 од 26.11.2014. године те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу, а ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 17.300,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3359/18 од 04.12.2018. године одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се неби могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу, или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору нису испуњени услови предвиђени наведеном одредбом да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене. Побијана пресуда је у погледу надлежности суда да у парничном поступку одлучује о захтеву запосленог да му послодавац уплати доприносе за обавезно социјално осигурање и када је такав захтев једини предмет спора, у складу са правним схватањем које је, у вршењу надлежности предвиђене чланом 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 12.03.2019. године и тако изменио закључак усвојен на седници Грађанског одељења тог суда од 23.03.2010. године. Не постоји ни потреба за новим тумачењем материјалног права у погледу правне природе доприноса за обавезно социјално осигурање као саставног дела зараде (члан 104. и члан 150. став 1. и 2. Закона о раду; члан 2. став 1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника) и права запосленог из радног односа гарантованог Уставом и законом (члан 60. став 4. Устава Републике Србије и члан 12. став 1. Закона о раду), односно у погледу законске обавезе послодавца да доприносе обрачуна и уплати, у своје име а у корист запосленог, истовремено са исплатом зараде, разлике зараде или уговорене накнаде за привремене и повремене послове (члан 6. став 1. тачке 1. и 2. и члана 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање).

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, јер вредност предмета спора (одређена на основу обрачунате таксе на тужбу у износу од 3.800,00 динара) очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, која је у споровима за наплату новчаног потраживања из радног односа меродавна за оцену дозвољености ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Сходно изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о захтеву тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП. Тужена није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић